

sig til Ministeriet paa ny. Da jeg rejste Spørgsmaalet her i Tinget — det er ikke noget nyt, at jeg har ønsket denne Lov ændret —, jeg har Gang efter Gang udtalt mig derfor overfor den ærede Ordfører fra denne Talerstol —, tog den ærede Ordfører det op til allervilligste Overvejelse, men blev ikke færdig med Overvejslen i sin Ministertid. Hvis denne havde været noget længere, nærer jeg ikke Tvivl om, at der vilde være fremkommet et Resultat, som forhaabentlig vilde have været mere tilfredsstillende, mere i Overensstemmelse med de Synspunkter, Socialdemokratiet paa disse Omraader sædvanlig har gjort gældende, end det forekommer mig, at den ærede Ordfører har været i Dag ved nogle af sine Udtalelser her. Men det kan være, at vi vender tilbage til bedre Forhold i denne Henseende, og at det ærede Medlem atter vil genfinde Muligheden for at komme frem ogsaa i den Henseende.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Niels Petersen): Jeg takker det ærede Medlem Hr. Pürschel, fordi han har gjort opmærksom paa, at jeg kom til at betegne Loven af 13. December 1917 som Loven af 1913. Det er altsaa dette „13“, som jeg er kommet til at forveksle.

Maa jeg derefter til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen sige, at de Udtalelser, jeg fremkom med under Behandlingen af Loven i 1917, kunde jeg gentage den Dag i Dag. Naar en Mand har en Overbevisning, ofrer han noget for den, og jeg tvivler ikke om, at den, for hvem det er en Samvittighedssag, ikke vil lade sig afholde fra at tage den civile Tjenestetid, selv om den er længere, meget længere end den militære. Men deri ligger ikke noget som helst om, at det vil være rigtigt af Staten vedblivende at opretholde en saadan Ordning som den af 1917. I 1917 var det, som det atter og atter blev fremhævet under Forhandlingen, et saa uhyre principielt Fremskridt, der skete, og da alle Partier kunde enes om det, sagde jeg for mit Vedkommende: Det Fremskridt maa vi tage, og i Sammenligning dermed er det, at vedkommende skal ligge flere Maaneder længere, af ringe Betydning. Men det stod allerede den Gang for mig som urimeligt, at Staten vilde fastholde for sit Vedkommende og nu gennem 10 Aar har opretholdt en Ordning, hvorefter man siger til vedkommende: Vi anerkender din Samvittigheds Bud, men du maa være paa det rene ned, at du vedblivende skal betale derfor. Det er det, der har givet Anledning

til det foreliggende Lovforslag. Vi siger, at der er ingen Mening i, at Staten, naar den anerkender vedkommendes Samvittigheds Bud, samtidig siger til ham: Men til Gengæld for, at vi anerkender det og indretter civil Tjeneste, skal du ligge inde saa meget længere. Det, det kommer an paa efter vor Mening, er at skabe en Ordning, hvorefter Vilkaarene blive nogenlunde lige.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og den højtærede Minister pegede paa, at i de Tilfælde, hvor det er den allermindste Del af Hæren, der er Tale om — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, der fremhævede det —, vilde det blive en Tilløkkelse for vedkommende at komme under civil Værnepligt, idet han da slap 9 Maaneder billigere, og saa skulde de nok søge derhen. Men i Almindelighed slipper vedkommende slet ikke billigere. Dér er Forholdet det, som jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, at den civile Tjenestetid er meget rigelig i Sammenligning med den militære.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen nærer saa stor Frygt for, at den tvungne Værnepligt gennem denne Ordning — eller Nyordning, om man vil — skal blive yderligere udvidet. Men hvis det ærede Medlem vilde være konsekvent, maatte kan jo ogsaa have modsat sig Loven af 1917, thi ogsaa ifølge den Lov finder der en Udvidelse af Militærtjenesten Sted, og det er det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og den højtærede Minister jo enige om at der ikke maa. I Overensstemmelse med det Synspunkt, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen indtager, maa vi altsaa bestræbe os endnu stærkere for at faa det Krav opfyldt, som vi er enige om: at den tvungne Soldatertjeneste i det hele taget falder bort, men man kan ikke, naar man først har anerkendt Samvittighedens Bud som Fritagelsesgrund, undlade at opfylde det Retfærdighedskrav at stille de værnepligtige nogenlunde lige. Det er efter min Overbevisning en Uretfærdighed fra Statens Side at sige: Vi anerkender din Samvittigheds Bud, men du skal betale med at gøre saa meget længere Tjeneste.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. Rasmussen: Efter at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. P. Munchs Svar til mig, og efterhaanden som Forhandlingerne skrider frem, finder jeg det foreliggende